

21 de març de 2021

Tast de primavera

Feia fred al carrer i la meva malaltia ho suportava malament, un vent penetrant ens feia tremolar una mica a tots, però una llum de sol magnífica, també és cert. La conversa ha estat deliciosa. Molt. M'agrada parlar amb ells, un matrimoni i la seva germana, un matrimoni amb tres fills, van venir aquí just abans de començar la pandèmia, volien donar una vida al fill gran, discapacitat, 19 anys. Se'ls resisteixen les llengües, i tant que les necessiten, però en barregem 4 i ens entenem, hi estic acostumada, pertanyo a una família multilingüe. Estem bé junts. I porto la bona notícia de l'ajuda de l'associació. Tenen moltes ganes d'enraonar, d'explicar-se. Un món per dins que necessiten comunicar aquest primer cap de setmana, amb més mobilitat, i els primers turistes, al cor d'aquesta vella ciutat...

Al cor d'aquesta vella ciutat, una associació petita, amb poques forces, però, en la vida d'aquesta família, essencial. Essencial també en un petit grupet de més famílies i de dones soles i d'alguns homes sols. Essencials quan la supervivència està amenaçada. Quan viure és sobreviure, quan tastes el gust amarg del que és guanyar les hores de cada dia i arribar a la nit, quan la base del primer escaló de la piràmide de Maslow trontolla. Allà estem. Petits, humils, sense mitjans, però allà estem. Abans que la vida pugui aixecar mínimament un vol rasant. En el moment que la vida, pel que sigui, s'ha aturat, i sents per dintre aquest immens dolor i la por de com continuaràs tu i els teus, aquells que són la teva estimació, tot el que tens i més. Dolor i por. Perquè hi ha gent que intentant sobreviure deixa de saber qui és i es perd en un fons obscur i perillós.

Som, estem, en aquest moment de dolor i por, quan els ploms s'han fos. Els anys que tenim i les malalties i els problemes que la vida ha anat portant a cada u de nosaltres ens han fet més propers, els entenem més, en captem la fiblada del sofriment amb més intensitat. Hi ha coses que només arribes a percebre amb els anys, el pas dels anys amplia el que veus, i, sobretot,

sobretot, duu una comprensió que anys més forts no porten. Des de la fortalesa totes les tecles del piano no sonen i no captes tots els colors de la paleta. És quan tastes la fragilitat, la vulnerabilitat, que comprens amb més fondària. Hi ha coses que només els anys expliquen. I canvien la

mirada. Veus d'una manera diferent. Comprens i estimes d'una manera diferent.

A Àkan no podem fotografiar aquests moments que vivim, arran de carrer o on sigui, aquestes trobades, aquest petit univers que acompanyem. No podem penjar-ne les imatges a cap xarxa social. Hi ha coses que no es poden

fotografiar. Fa molts anys ja, jo feia un intercanvi d'instituts en un projecte de la Unió Europea. Durant una visita en què havíem vist molta bellesa sense poder-la fotografiar, un professor s'exclamava: quina llàstima que no hàgim pogut fer cap fotografia!, i l'alumna, belga, va contestar: hi ha fotografies que només es fan amb l'ànima.

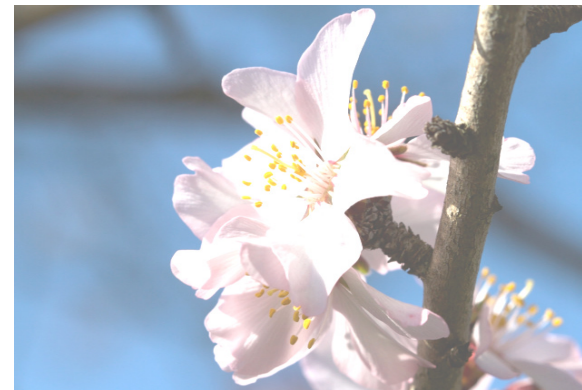
La majoria de coses que ens passen només es poden fotografiar amb l'ànima, no les podem penjar a cap xarxa. Les escrivim i les expliquem, com a associació i individualment, per una qüestió de justícia, no hi ha dret que hi hagi gent que ho passi tan malament. Perquè res de tot això quedi en l'oblit, perquè aquestes vides no passin per aquest món sense ser tingudes en compte, escrivim i expliquem, és un polsim, però és alguna cosa que podem fer. En dues direccions, per dir que existeixen, que no són ombres, i per agraïment al grup de gent que, des de fan tant de temps, ens dona suport, sense el qual res no s'hauria pogut tirar endavant. Fem arribar la paraula públicament, escrivim, i parlem si és necessari, per donar existència i drets als qui o no tenen res o pateixen situacions greus. La paraula és un servei, per això escrivim.

Déu ha estat provident i ens ha acompanyat i vetllat en aquests moments difícils d'una pandèmia que s'allarga i agreuja la situació fortament de les persones que ajuda l'associació. Portem des de la tardor donant voltes a sant Ignasi i a l'evangeli, ara ja endinsats de ple en Jesús, donar voltes vol dir: llegint, meditant, estudiant, buscant, interrogant-nos, aprofundint, obrint camins nous dintre de cada u de nosaltres. Qui aprèn a posar l'Amor per damunt de tot acaba obrint comunitats evangèliques, que són llum per al futur, noves maneres de ser junts, d'implicar-se, de barrejar experiències, de ser... Altres maneres de viure en una barca que, si Jesús és a dalt, no s'enfonsarà.

Per això avui hem sortit a la plaça, i ara trucarem a l'altra banda de món, i demà tornarem a sortir, i demà passat... Som com bots nous creuant un petit univers mancat de tant i tant, però creiem en l'acollida que ens va ensenyar Jesús i creiem també que Déu segueix actuant, ho veiem en nosaltres mateixos. I ens agrada dir que ens sentim implicats en aquest projecte de

Déu de què parlava Jesús. Per això tenim força per anar als territoris del dolor per dur-hi una petita llum. Vivim de cara a un futur que voldríem que fos diferent. Hi treballem. Volem estar-hi immersos en la construcció d'aquest futur. Segur que ens hem equivocat moltes vegades, però intentàvem i intentem viure l'Amor, caminar pels viaranys de Déu de bondat i misericòrdia. Fa temps vaig llegir en Edward Schillebeeckx que la relació entre Déu i l'ésser humà es pot explicar amb aquella frase: som un la felicitat de l'altre. Per això estem treballant, podem dur una mica de felicitat al projecte de Déu?

El pare i la mare d'aquesta tarda explicaven el que havia representat per a ells tenir un fill, el fill gran, discapacitat. La pobresa havia provocat aquesta

situació. Aïllats en un petit poble, sense recursos... El dolor d'un pare i d'una mare és immens. Un fill. Les seves paraules feien mal.

Malgrat el cansament, la feblesa física i psicològica, oi que comprenen que

continuem fent el possible per dur una mica d'alegria a aquells que Déu ens ha portat vora nostre? Aquesta setmana, després de vuit mesos, vam poder veure el mar. I va ser una meravella. Un raig de llum i d'esperança d'aquests matins de març que ja anuncien la primavera i ens donen escalf i confiança en poder continuar ajudant. La bellesa és important per a una vida. La bellesa del mar i la mà a l'arada i el pensament en aquest Jesús que un dia ens va convèncer i se'ns va endur. Contents. Malgrat tots els tots del món.

Maria Lluïsa Geronès Estrada

Associació Àkan